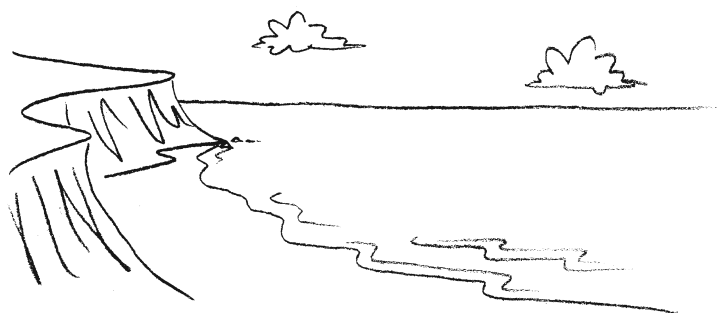

„Какав диван дан!“, узвикну Рејчел Вокер гледајући у плаво небо. Она и њена пријатељица Кирсти Тејт трчкарале су по жутој пешчаној плажи на Кишном острву. Следили су их њихови родитељи.

„Дан је чаробан“, додаде Кирсти. Пријатељице се насмешише једна другој.

Рејчел и Кирсти дошле су на Кишно острво на одмор. Убрзо су откриле да је то *заиста* чудесно место!

Протрчале су крај стена на обали, које су се на сунцу пресијавале попут драгог камења.

Рејчел опази да је у плићаку нешто плъснуло. „Ено нечег тамо, Кирсти!“, показује она. „Хајде да погледамо.“

Девојчице притрчаше води и чучнуше. Кристино срце ударало је као лудо

док је зурила у кристално чисту морску воду. „Шта је то?“, упита она.

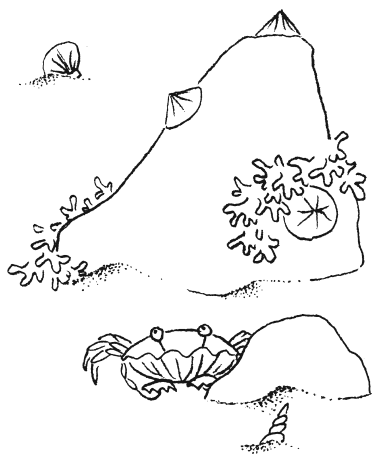
Вода се одједном ускомеша. Мали смеђи рак пређе преко пешчаног дна и несташе испод једног камена.

Кирсти је била разочарана.

„Помислила сам да је то још једна вила дугиних боја“, рече она.

„И ја“,
уздахну Рејчел.
„Није важно.
Наставићемо да
тражимо.“

„Наравно“, сложи се Кирсти. Али кад им родитељи приђоше, она стави прст на уста. „Пст.“

Кирсти и Рејчел криле су једну важну тајну. Помагале су вилама дугиних боја. Пошто их је Старац Мраз зачарао, виле су биле заробљене на Кишном острву. А док не буду пронађене, Вилинска земља остаће безбојна.

Рејчел погледа у блиставу плаву морску пучину. „Хоћемо ли на купање?“, упита она.

Али Кирсти је није слушала. Заклонивши очи руком, гледала је низ плажу. „Тамо, Рејчел – крај оних стена“, рече она.

Тада и Рејчел виде како нешто трепери и пресијава се на сунцу. „Чекај ме!“, довикну кад Кирсти потрча у том правцу.

Видевши о чему се ради, другарице разочарано уздахнуше.

„То је само омот од чоколаде“, тужно каза Рејчел. Сагла се и подигла сјајну љубичасту фолију.

Кирсти се мало замисли. „Сећаш ли се шта нам је рекла Вилинска краљица?“, упита она.

Рејчел климну главом. „Чаролија ће сама наћи пут до нас“, рече она. „У праву си, Кирсти. Треба једноставно да уживамо у одмору и чекамо да се чаролија догоди.“ На крају крајева, тако смо и пронашле Руби у казану на крају дуге, зар не?“ Она спусти торбу за плажу на песак. „Дођи – тркамо се до мора!“

Утрчале су у воду. Море је било хладно и слано, али сунце им је грејало леђа. Махнуле су родитељима, који су седели на песку, и прскале се водом све док им се кожа није најежила.

„Ох!“, узвикну Кирсти док су излазиле из воде. „Стала сам на нешто оштро.“

„Можда је шкољка“, рече Рејчел. „Овде их има много.“ Она подиже једну бледоружичасту шкољку и показа је Кирсти.

„Хајде да видимо колико шкољки можемо да пронађемо“, рече Кирсти.

Две девојчице почеше да скупљају шкољке по плажи. Пронашле су мноштво дугуљастих, танких, плавих и сићушних, округлих и белих шкољки.

Ускоро су им наручја била пуна
шкољки. Пошле су даље и скренуле
пратећи кривину залива. Рејчел
погледа преко рамена и ветар
јој нагло понесе косу
у лице. „Погледај
колико смо далеко
отишле“, рече она.

Кристи застаде.
Ветар јој је носио
мајицу и хладио
руке. „Све је
хладније“, рече
она. „Да се
вратимо?“
„Да, сигурно
је већ време за
ужину“, рече
Рејчел.

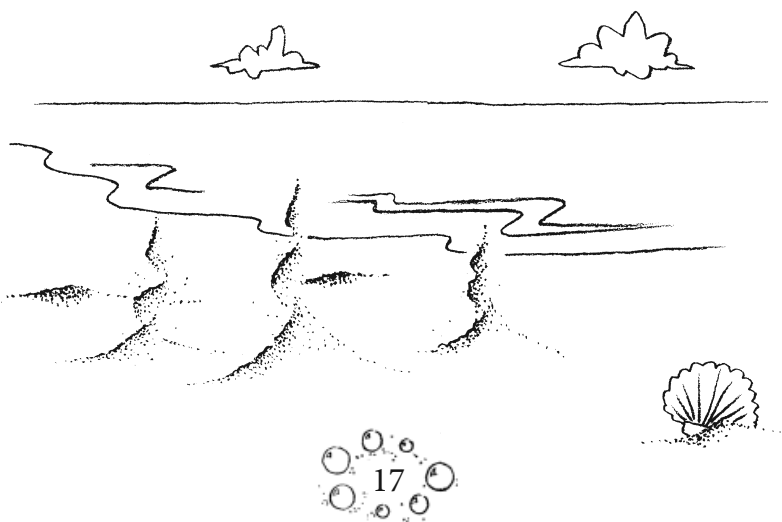

Девојчице кренуше назад шетајући плажом. Одмакле су тек неколико корака кад ветар нагло престаде.

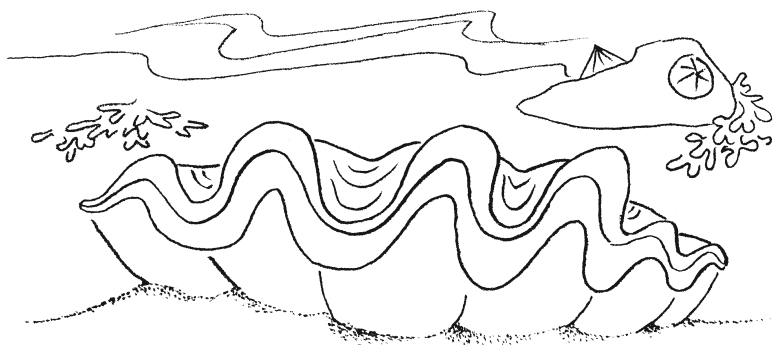
„Баш чудно“, рече Кирсти. „Овде нема ветра.“

Осврнуше се и видеше како, на оном месту где су се малочас налазиле, ветар носи песак дижући увис мале вртлоге. „Ох!“, каза Рејчел, и девојчице се узбуђено погледаше.

„То је чаролија!“, прошапута Кирсти. „Сигурно!“

Вратише се на исто место, а ветар опет поче да им дува око ногу. Тада злаћани песак под њиховим стопалима поче полако да се размиче, као да га разгрћу неке невидљиве руке. Пред њима се појави огромна острига, много већа од осталих шкољки на плажи. Била је бисернобела с бледонаранџастим пругама, и чврсто затворена.

Девојчице брзо клекнуше на песак,
оставивши сакупљене шкољке. Кирсти
управо хтеде да узме остригу у руке
када је Рејчел заустави. „Слушај“, шапну
она.

Обе пажљиво послушнуше.

Поново се зачу исти звук.

У шкољци је неки сићушни
сребрнасти глас тихо певушио ...